

Rep. Nr. 48/13

*

AR. NB-026-07

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
28 november 2013

*

Beroep tegen de
beslissing van het
Comité van 30 maart
2007

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: De heer _____, Licentiaat
tandheelkunde, wonend te _____ Antwerpen,

Appellant, in persoon verschenen en bijgestaan door dokter Robert Bourguignon en tandarts David Hatzkevich als technische raadsliden, woonplaats kiezend te 1000 Brussel, Zuidlaan 25, bus 1.

Tegen:

RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan 211.

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter Martine Willems geneesheer-inspecteur en mevrouw Inge Meyers, ambtenaren bij geïntimeerde

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 24 oktober 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (afgekort DGEC) van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van het Comité van 30 maart 2007, betekend aan betrokkene op 21 mei 2007;
- de beroepsakte van de appellant van 6 juni 2007, ontvangen op de griffie op 7 juni 2007;
- de conclusies voor de geïntimeerde van 18 oktober 2012, neergelegd op de griffie op 18 oktober 2012;

Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 24 oktober 2013:

- dokter Robert Bourguignon en tandarts David Hatzkevich in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appellant;
- tandarts _____ in de uiteenzetting van zijn middelen en conclusies;
- mevrouw Hilde Heyman in haar toelichting;
- mevrouw Inge Meyers in de uiteenzetting van de juridische middelen en conclusies namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 28 november 2013.

*
* *
*

DE TENLASTELEGGING

Aan tandarts _____ werd volgende inbreuk ten laste gelegd:

Op de uitgereikte getuigschriften voor verstrekte hulp, ondertekend door tandarts _____, worden verstrekkingen vermeld die niet door hem zijn verricht. De aangerekende verstrekkingen werden verricht door

tandtechnieker

Antwerpen, buiten de aanwezigheid van tandarts

De heer bezit niet de bekwaming (kwalificatie) voor het verlenen van tandheelkundige verstrekkingen.

Als wettelijke en reglementaire basis voor deze inbreuk wordt in de nota van de DGEC voor het Comité verwezen naar volgende bepalingen:

*Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994:

Artikel 53, 1^o alinea

"De zorgverleners van wie de verstrekkingen aanleiding geven tot een tegemoetkoming van de verzekering zijn ertoe gehouden aan de rechthebbenden ... een getuigschrift voor verstrekte hulp ... uit te reiken ... waarop de verrichte verstrekkingen zijn vermeld; verstrekkingen opgenomen in de in artikel 35, § 1, bedoelde nomenclatuur, worden vermeld met hun rangnummer in de genoemde nomenclatuur..."

*Nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen (bijlage bij het koninklijk besluit van 14/9/1984)

Artikel 1 § 4

"Op elke nota, opgemaakt ter staving van het verrichten van één of andere verstrekking, moet het in § 1 bedoelde rangnummer vermeld worden."

Artikel 1 § 4 bis

"Fysieke aanwezigheid van de geneesheer-verstrekker.

"I. Onverminderd de bepalingen van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de geneeskunst, de uitoefening van de daaraan verbonden beroepen en de geneeskundige commissies, alsmede van de wet van 20 december 1974 ... mag de geneesheer-verstrekker de ziekte- en invaliditeitsverzekering verstrekkingen aanrekenen die met de hulp van gekwalificeerde helpers zijn uitgevoerd, voor zover aan laatstgenoemden onder zijn verantwoordelijkheid en onder zijn persoonlijke controle, enkel handelingen zijn toevertrouwd die de diagnose voorbereiden of die betrekking hebben op de toepassing van een behandeling of van een maatregel inzake preventieve geneeskunde die vervat zijn in die verstrekkingen.

II. Categorieën van verstrekkingen.

A Verstrekkingen die de fysieke aanwezigheid van de geneesheer vergen:

...

c) de therapeutische verstrekkingen, vermeld onder de volgende rubrieken: ... de gewone geneeskundige hulp in de artikelen...5...

Voor die verschillende types van verstrekkingen moet de geneesheer bij de zieke aanwezig zijn en de verstrekkingen verrichten ofwel alleen, ofwel in gezelschap van gekwalificeerde medewerkers wier

ingrepen hij leidt."

Artikel 4 § 1

"De verzekeringstegemoetkoming is beperkt tot de in artikel 5 vermelde raadplegingen en verstrekkingen wanneer ze zijn verleend door een tandheekkundige met één van nastaaende bekwamingen binnen de perken van de door de wettelijke diploma's verleende prerogatieven : ...licentiaat in de tandheekkunde (TA); ..."

Artikel 4 § 2

"De dienst voor geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering publiceert de lijst van de in § 1 van dit artikel bedoelde praktizerenden."

Artikel 6 § 2

"Behoudens in dit artikel bepaalde uitzonderingen, zijn de regelen betreffende de ganse nomenclatuur toepasselijk op de verstrekkingen inzake tandverzorging en de praktizerenden die ze verrichten."

Artikel 5

"Worden beschouwd als verstrekkingen waarvoor de bekwaming van tandheekkundige (Dr, TM, TL, TA, TB) vereist is:

- 306854:** Uitneembare onderprothese van twaalf tanden... L 600
- 306891:** Uitneembare onderprothese van dertien tanden... L 600
- 306913:** Volledige uitneembare bovenprothese... L 600
- 306935:** Volledige uitneembare onderprothese... L 600
- 306950:** Het honorarium voor het vervangen van de basis is gelijk aan 30 pct. van het honorarium, vastgesteld voor de prothese (van 14 tanden): 30% van L 600
- 306994:** Herstellen van prothese : maximum per prothese (12 of 13 tanden) en per kalenderjaar... L 61,5
- 307156:** Het honorarium voor het vervangen van de basis is gelijk aan 30 pct. van het honorarium, vastgesteld voor de prothese (van 12 of 13 tanden): 30% van L 600
- 307171:** Herstellen van prothese : maximum per prothese (14 tanden) en per kalenderjaar... L 61,5
- 307996:** Uitneembare onderprothese van zeven tanden... L 412
- 308033:** Uitneembare onderprothese van acht tanden... L 453
- 308254:** Bijplaatsen van een tand op een bestaande prothese (van 1 tot 11 tanden)... L 85
- 308291:** Herstellen van prothese : maximum per prothese (1 tot 11 tanden) en per kalenderjaar... L 61,5
- 308313:** Honorarium voor het vervangen van de basis is gelijk aan 30 pct. van het honorarium vastgesteld voor de prothese (van 1 tot 11 tanden)"

De tenlastelegging heeft betrekking op 132 verstrekkingen "tandprothesen" in de periode van 1 juni 2001 tot 31 december 2002 bij 59 verzekerden in zes rustoorden voor een totaal bedrag van 30 007,66 euro.

De getuigschriften werden volgens de nota aan het Comité bij de verzekeringsinstellingen ingediend na 28 juli 2001.

Het proces-verbaal van vaststelling werd opgemaakt op 28 juli

2003 en aangetekend verzonden op 29 juli 2003.

BESLISSING VAN HET COMITE VAN 30 MAART 2007

Bij beslissing van het Comité van de DGEC van 30 maart 2007 werd de aan tandarts _____ ten laste gelegde inbreuk bewezen verklaard en weerhouden.

Er werd gezegd dat hij bijgevolg, overeenkomstig het (toen geldende) artikel 141, § 5, laatste lid van de gecoördineerde Z.I.V.-wet, de waarde van de weerhouden verstrekkingen moet terugbetalen, namelijk 30 007,66 euro.

Daarnaast werd vastgesteld dat de wettelijke termijn om een bijkomende administratieve geldboete op te leggen, verstreken is.

Deze beslissing is gesteund op volgende motieven.

Het Comité overweegt dat de processen-verbaal opgesteld door de inspecteurs en controleurs van de DGEC naar aanleiding van hun controleopdracht bewijskrachtig zijn, behoudens tegenbewijs.

Het Comité overloopt vervolgens de conclusies die in de nota voor het Comité per rustoord zijn getrokken uit de verklaringen afgelegd in het kader van het onderzoek en neemt het besluit dat hieruit werd getrokken over als volgt :

"Het Comité is van oordeel dat, op basis van de verklaringen van 38 getuigen, er de laatste jaren slechts één persoon langs komt voor de tandheelkundige verzorging van de residenten:

- *31 verpleegkundigen van de verschillende afdelingen*
- *1 coördinerend en raadgevend arts van het rustoord Bloemenveld*
- *2 van de 3 ondervraagde "diensthoofden-nursing". In Sint-Bartholomeus verklaart diensthoofd nursing Heyman dat tandarts _____ samen komt met zijn assistent. De vijf verpleegkundigen van de verschillende afdelingen spreken dat echter tegen en verklaren dat zij slechts één persoon zien die de residenten op de afdeling behandelt.*
- *2 van de 3 ondervraagde directeurs verklaren dat er maar "één persoon" komt. De derde directeur van St. Bartholomeus (dhr. Clemens) verklaart dat de tandarts _____*

langskomt met of zonder de tandtechniker.

- 2 administratieve medewerkers (RVT Vinck Heymans)

De 23 getuigen verklaren dat het niet tandarts is die in het rustoord komt. Uit hun verklaringen blijkt eveneens dat zij tandarts kennen.”

Het Comité wijst er verder op dat tandarts terug in de gangen van de rusthuizen werd gezien na het starten van het onderzoek door de Dienst.

Het Comité stelt eveneens vast dat tandarts manier van attesteren verschillend is al naargelang het zijn eigen patiënten betreft, hetzij het patiënten in de rusthuizen betreft.

Tenslotte stelt het Comité dat de goede trouw en/of de onwetendheid van een zorgverlener, de toepassing van een sanctie niet uitsluit, maar dat de termijn daartoe in deze zaak verstreken is, zodat geen administratieve geldboete meer kan worden opgelegd (cf. (toen geldend) art. 141, § 7, eerste lid Z.I.V.-wet).

BEROEPSGRIEVEN

1. Standpunt van de appellant

De appellant vraagt in het verzoekschrift tot hoger beroep de bestreden beslissing van het Comité te vernietigen en hem vrij te spreken van de hem ten laste gelegde feiten.

Hij verwijst in de eerste plaats naar zijn memorie van antwoord, neergelegd in het kader van de procedure voor het Comité en stelt dat deze argumentatie niet werd beantwoord.

Hij herhaalt het argument dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden nu er voor geen enkele tenlastelegging werd aangegeven over welke patiënt, datum van uitvoering, getuigschrift, getuige of verklaring van patiënt het gaat.

De appellant stelt dat niet alleen de mogelijkheid tot het opleggen van een geldboete, maar ook de vordering tot terugbetaling, die gekoppeld is aan de gevallen waarin een administratieve boete zou kunnen uitgesproken, verjaard is. Ook ingevolge artikel 174, 6° van de Z.I.V.-wet 1994 is de terugvordering volgens de appellant verjaard en dit door het

verstrijken van de termijn van 2 jaar te rekenen vanaf de datum van de vergoeding van de prestaties.

De tenlastelegging is naar zijn oordeel tenslotte volstrekt ongegrond.

Hij merkt op dat het onderzoek zich aanvankelijk toespitste op prestaties die niet zouden zijn uitgevoerd, doch dat enkel kon worden vastgesteld dat alles correct was.

In tweede instantie werd volgens hem de vraag gesteld of de prestaties wel persoonlijk en niet door assistent en techniker werden geleverd. Op zijn verzoek om de patiënten hierover te horen werd echter niet ingegaan. Als reden daarvoor werd volgens de appellant ten onrechte aangehaald dat de patiënten zich in een preciaire mentale toestand bevonden en te oud waren om ondervraagd te worden, terwijl dit minstens voor de meesten onder hen niet opging.

De appellant betwist de tenlastelegging formeel en stelt dat de door de geïntimeerde voorgelegde verklaringen deze ook niet bewijzen aangezien

- zij elkaar tegenspreken;
- het getuigenissen betreft van personen die de tandheelkundige behandelingen zelfs niet gezien hebben, maar alleen verklaren dat ze hem wel of niet kenden en/of hem wel of niet in de gangen van de rusthuizen hebben gezien;
- hijzelf ook een paar getuigenissen heeft afgenomen van hoofdverpleegkundigen en van verpleegkundigen die bevestigen dat sinds hij voor het OCMW werkt, hij altijd aanwezig was en de patiënten persoonlijk behandelde.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde vraagt het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing van het Comité van 30 maart 2007 te bevestigen.

De geïntimeerde betwist dat de terugvordering zou zijn verjaard. Artikel 174, 6° van de Z.I.V.-wet 1994 is volgens de geïntimeerde niet van toepassing in deze zaak omdat het enkel de verhouding regelt tussen de verzekeringsinstelling en haar verzekerde en niet de verhouding met de zorgverlener.

Rekening houdend met de toepasselijke overgangsbepalingen

moet volgens de geïntimeerde worden vastgesteld dat er geen specifieke verjaringstermijn geldt en dat de algemene bepaling van artikel 2262bis, § 1, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek dient te worden toegepast. De termijn van 10 jaar bepaald in dit laatste artikel is volgens de geïntimeerde echter niet verstreken.

Ten gronde merkt de geïntimeerde op dat de stukken die door de appellant worden voorgelegd niet aantonen dat hij de verstrekkingen ook zelf heeft verleend. De verklaringen van kافت één handelen volgens de geïntimeerde immers enkel over het feit of tandarts gezien werd, doch zijn aanwezigheid volstaat niet. De verklaringen van kافت twee betreffen zijn positieve reputatie en het gebrek aan klachten over zijn werk, doch dit punt staat niet ter discussie en doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen gedaan door de DGEC.

Tenslotte benadrukt de geïntimeerde dat de getuigschriften voor verstrekte hulp door de appellant werden ondertekend en dat het voor het overige niet van belang is hoe de gelden verdeeld werden tussen hem en zijn tandtechniker, de heer Legrand. Ingevolge de ondertekening van de getuigschriften is de appellant immers persoonlijk verantwoordelijk voor de aanrekening, aldus het standpunt van de geïntimeerde.

*
* *
*

BEOORDELING

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

De bestreden beslissing van het Comité van 30 maart 2007 werd ter kennis gebracht aan de appellant bij aangetekende brief van 21 mei 2007.

Het hoger beroep, ingesteld bij beroepsakte gedagtekend 6 juni 2007 en ontvangen ter griffie op 7 juni 2007, is tijdig en op regelmatige wijze ingediend.

Het hoger beroep is ontvankelijk.

2. De exceptie van nietigheid en verjaring

2.1. In de memorie van antwoord van de appellant van 27 juni 2006 werd in de eerste plaats voorbehoud gemaakt ten

aanzien van de vaststelling van de feiten.

Dit verweer werd in de beroepsakte ook in algemene termen hernomen (zie blz. 1 van de beroepsakte).

Naar het oordeel van de Kamer van beroep is dit voorbehoud gegrond voor wat betreft een deel van de ten laste gelegde feiten en dit om volgende redenen.

In artikel 174, eerste lid, 10° van de Z.I.V.-wet 1994, zoals van toepassing ten tijde van de feiten en de vaststellingen, is bepaald dat de vaststellingen op straffe van nietigheid moeten gedaan zijn binnen twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop de verzekeringsinstellingen de documenten betreffende de strafbare feiten hebben ontvangen.

De feiten die aan de appellant ten laste worden gelegd, dateren volgens de geïntimeerde van de periode 1 juni 2001 tot en met 31 december 2002.

In de nota voor het Comité werd door de DGEC vermeld dat de desbetreffende getuigschriften werden ingediend na 28 juli 2001, hetgeen moet blijken uit de pro justitia van 28 juli 2003.

Nazicht van dit proces-verbaal toont echter aan dat hierin geen melding is gemaakt van de datum waarop de verzamelacten aan de verzekeringsinstellingen zijn verstuurd door het OCMW. Er wordt enkel opgave gedaan van de data van de getuigschriften, welke overigens niet alle dateren van na 1 juni 2001, maar ook deels van voordien.

In zoverre de datum van de getuigschriften voorafgaat aan 28 juli 2001 kan aan de hand van de stukken bijgevolg niet zonder meer worden aangenomen dat deze pas na 28 juli 2001 kunnen zijn ingediend en dat de vaststellingen tijdig zijn.

Het voorbehoud omtrent de laattijdigheid van de vaststellingen is in die mate dan ook terecht.

Tegelijk stelt de Kamer van beroep vast dat de appellant hieruit geen rechtstreekse conclusies trekt, doch vraagt om alle tenlasteleggingen af te wijzen als ongegrond.

Onder het voormelde voorbehoud worden alle ingeroepen inbreuken hierna dan ook verder onderzocht.

2.2. De appellant werpt in de beroepsakte op dat de terugvordering gesteund op de tenlastelegging verjaard is.

Dit verweer kan echter niet worden bijgetreden.

2.2.1. De appellant beroept zich in de eerste plaats op artikel 141, § 7, eerste lid en § 5, eerste lid van de Z.I.V.-wet 1994 zoals destijds van toepassing.

Aangezien de feiten dateren van vóór 15 mei 2007, vallen zij onder de overgangsbepaling van artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006 (wet houdende diverse bepalingen betreffende de gezondheid van 13 december 2006, gewijzigd bij artikel 261 van de wet houdende diverse bepalingen van 27 december 2006, BS 28 december 2006). Deze overgangsbepaling verwijst onder meer naar de toepassing van artikel 141, § 5 en § 7 van de Z.I.V.-wet 1994 zoals van toepassing tot 15 mei 2007.

Deze bepalingen leggen ten aanzien van de vordering tot terugbetaling van ten onrechte aangerekende verstrekkingen echter geen termijn van verjaring of verval op.

In artikel 141, § 7, eerste lid van de Z.I.V.-wet 1994, zoals destijds van toepassing is enkel bepaald binnen welke termijn de administratieve geldboete diende te worden uitgesproken.

De appellant stelt dat in artikel 141, § 5 van de Z.I.V.-wet 1994, zoals destijds van toepassing, tevens is bepaald in welke gevallen er naast de administratieve geldboete ook een terugbetaling van de waarde van de betrokken verstrekkingen verplicht is. Dit is correct, doch volstaat niet om te besluiten dat de terugvordering eveneens aan de driejarige termijn van artikel 141, § 7 van de Z.I.V.-wet onderworpen zou zijn.

2.2.2. Tot staving van de verjaring beroept de appellant zich in de tweede plaats op een toepassing van artikel 174, eerste lid, 6° van de Z.I.V.-wet 1994, waarin is bepaald dat de vordering tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte verleende prestaties verjaart twee jaar na het einde van de maand waarin de prestaties zijn vergoed.

Dit artikel is ter zake echter niet van toepassing.

Vooreerst slaat dit artikel enkel op de terugvordering van prestaties door de mutualiteiten (verzekeringsinstellingen) en niet op de terugvordering door het RIZIV (R.v.st. 29 oktober

2007, nr. 176.303, www.raadvst-consetat.be).

In zoverre er in het derde lid van artikel 174 van de Z.I.V.-wet destijds was voorzien in een verjaringstermijn van twee jaar voor de terugvordering gesteund op feiten voorgelegd aan het Comité van de DGEC of aan de Kamer van beroep, werd de ingangsdatum van deze termijn bepaald op de datum waarop een definitieve beslissing van het Comité of de Kamer van beroep is genomen (cf. artikel 174, derde lid Z.I.V.-wet zoals van toepassing tot 15 mei 2007). Nadien werd de ingangsdatum van deze termijn gekoppeld aan de datum van de definitieve beslissingen van de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of Kamer van beroep aan wie de feiten worden voorgelegd. Sinds de wet van 29 maart 2012 is tenslotte bepaald dat de verjaringstermijn van twee jaar niet van toepassing is op de feiten voorgelegd aan deze instanties.

Aldus kan ook uit het derde lid van artikel 174 van de Z.I.V.-wet 1994 geen argument worden geput om in de huidige zaak te besluiten tot verjaring.

2.2.3. In zoverre een specifieke verjaringstermijn ontbreekt, kan enkel worden teruggerepen naar de gemeenrechtelijke verjaringstermijn van 10 jaar (art. 2262bis, eerste lid B.W.).

Deze termijn is ter zake echter niet verstreken. De tussengekomen beslissing van het Comité dateert immers van 30 maart 2007.

2.2.4. Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de vordering tot terugbetaling van de beweerde ten onrechte aangerekende verstrekkingen niet verjaard is.

3. De tenlastelegging

3.1. De tenlastelegging heeft in essentie betrekking op de aanrekening van tandheelkundige prestaties door de appellant die niet door hemzelf, maar door tandtechniker zijn verricht en dit buiten zijn aanwezigheid.

Deze tenlastelegging wordt formeel betwist. Door de appellant werd van meetaf aan gesteld dat hij wel degelijk aanwezig was en dat hij de aangerekende prestaties ook persoonlijk heeft

uitgevoerd.

Het behoort dan ook in de eerste plaats aan de geïntimeerde om het bewijs van de inbreuken te leveren.

3.2. De Kamer van beroep is van oordeel dat een objectief bewijs van de ingeroepen fouten echter ontbreekt om volgende redenen.

3.2.1. Als uitgangspunt bij de beoordeling van het bewijs van de inbreuken geldt artikel 169 van de Z.I.V.-wet 1994 (zoals destijds van toepassing).

Hierin is bepaald dat de processen-verbaal opgemaakt door de inspecteurs en controleurs naar aanleiding van hun controleopdracht een overtreding van de wettelijke bepalingen vaststellen, bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs.

Deze bepaling geldt evenwel niet onverkort. Zij heeft betrekking op de processen-verbaal waarin overtredingen zijn vastgesteld, dit wil zeggen waarin het bestaan van materiële feiten wordt geconstateerd die een overtreding uitmaken.

De processen-verbaal die enkel het verhoor van patiënten, de betrokken zorgverlener of andere getuigen weergeven, en waarin geen materiële feiten zijn vastgesteld, worden daarentegen niet bedoeld in het voormelde artikel 169. Ten aanzien van deze processen-verbaal dient de rechter te oordelen in hoeverre zij als een bewijs van bepaalde als overtreding gekwalificeerde feiten kunnen gelden (cf. Arbh. Antwerpen (afd. Hasselt) 25 september 1995, *JTT* 1996, 198, noot).

3.2.2. De geïntimeerde beroept zich tot staving van de inbreuk op de verklaringen die zijn afgelegd door personeelsleden van of artsen verbonden aan de zes rustoorden waarin de prestaties zijn geleverd.

Een grondige nalezing van deze verklaringen afgelegd door de verpleegkundigen, artsen en directieleden, toont echter aan dat deze niet als een sluitend en objectief bewijs van de tenlastelegging kunnen worden weerhouden.

Vooreerst blijkt niet dat deze personen rechtstreekse getuige waren van de tandheelkundige prestaties die al dan niet werden geleverd in het rustoord. De verklaringen hebben betrekking op het feit of de appellant al dan niet naar het

rustoord kwam in de betrokken periode. In zoverre er hierop ontkennend werd geantwoord, blijkt dit louter te zijn gesteund op het feit dat de getuige de appellant in deze periode niet gezien heeft.

Op het verweer van de appellant dat het niet "gezien" worden louter kan te maken hebben met de diverse toegangsmogelijkheden tot het rustoord die hij kon gebruiken, met het feit dat hij in de afzonderlijke kamers werkte en met het tijdstip van zijn prestaties versus de uurroosters van de getuige, bieden deze verklaringen geen antwoord. Ook door de geïntimeerde werd hierop niet ingegaan. Het is dan ook duidelijk dat de verklaringen van de getuigen niet afdoende onderbouwd zijn om hieruit een vaststaand bewijs van de afwezigheid van de appellant te kunnen afleiden. Dat er in aantal gevallen werd bevestigd dat zij de appellant na de start van het onderzoek wel in de gangen van het rustoord hebben gezien, brengt om dezelfde reden niets bij.

Daarbij komt nog dat uit deze getuigenverklaringen ook niet kan worden afgeleid over welke dagen en tijdstippen het precies gaat, noch ten aanzien van welke patiënten de prestaties niet door de appellant, maar door de tandtechniker zouden zijn geleverd. Dit alles versterkt enkel de vaststelling dat de verklaringen over de afwezigheid van de appellant veeleer op een vage en subjectieve indruk zijn gesteund, dan op concrete feiten en vaststellingen omtrent de aangerekende prestaties. Dit is een reden te meer om te stellen dat de verklaringen niet voldoen als bewijs van deze tenlastelegging.

Daarnaast wordt ook nog verwezen naar één verklaring van een persoon werkzaam op de facturatedienst van het OCMW Antwerpen, die stelt dat de tandtechniker die samenwerkt met de appellant de getuigschriften binnenbracht tot begin 2003. Het is evenwel duidelijk dat ook dit ter zake niets bijbrengt.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat de voormelde getuigenverklaringen op zich geen objectief bewijs van de tenlastelegging opleveren.

De getuigenverklaringen omtrent de afwezigheid van de appellant blijken trouwens ook te worden tegengesproken door andere verklaringen van verpleegkundigen/diensthoofden nursing.

Dit geldt voor diensthoofd Hilde Heyman, die reeds tijdens het onderzoek bevestigd dat de appellante normaliter op dinsdag

kwam en door haar ook meestal gebriefd werd. In een aanvullende verklaring afgelegd na het onderzoek, wordt dit andermaal bevestigd (stuk 1.1 dossier appellant). Ook de verpleegkundigen De Rijck en Van Impe bevestigen de appellant geregeld en zonder onderbreking te hebben gezien (stukken 1.2. en 1.3. dossier appellant). Verpleegkundige Verellen verklaart dat hij de tandheelkundige behandelingen steeds zelf heeft uitgevoerd (stuk 1.4. dossier appellant).

Tenslotte kan ook niet worden voorbijgegaan aan de verklaring van de tandtechniker, _____, die als rechtstreekse getuige in het kader van het onderzoek werd verhoord en formeel bevestigd dat hij enkel voorbereidende taken, afhalingen of leveringen alleen heeft gedaan, doch dat hij nooit alleen was om een behandeling uit te voeren bij een patiënt. Dit stemt ook overeen met hetgeen de appellant zelf steeds heeft verklaard.

Op grond van de voormelde vaststellingen kan dan ook enkel worden besloten dat de geïntimeerde de ten laste gelegde feiten, nl. de aanrekening van prestaties die niet persoonlijk en buiten aanwezigheid van de appellant zouden zijn verricht, niet afdoende bewijst.

3.3. Door de geïntimeerde werd nog gesteld dat de overtuigingsstukken van de appellant niet zouden volstaan als een tegenbewijs, doch dit is ter zake niet het punt.

Het behoort in de eerste plaats aan de geïntimeerde om de tenlastelegging, die formeel wordt betwist, te staven. Bij gebrek hieraan is de vraag of het tegenbewijs kan worden geleverd, niet meer aan de orde. Hierop dient dan ook niet nader te worden ingegaan.

Ook het verschil in manier van attesteren naar gelang het ging om eigen patiënten of patiënten in rustoorden, vastgesteld door het Comité, brengt ter zake niets bij.

Het hoger beroep van de appellant is gegrond.

De beslissing van het Comité van 30 maart 2007 dient te worden vernietigd in zoverre er uitspraak werd verleend over het bewijs van de tenlastelegging en over de vordering tot terugbetaling van de waarde van de weerhouden verstrekkingen.

De vaststelling dat de termijn tot het opleggen van een administratieve geldboete verstreken is, blijft gelden met dien verstande dat er ook geen aanleiding is om een sanctie op te leggen.

De vorderingen van de geïntimeerde zijn integraal af te wijzen.

*
* *

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing van het Comité van 30 maart 2007 in zoverre er uitspraak werd verleend over de tenlastelegging en over de vordering tot terugbetaling van de waarde van de weerhouden verstrekkingen.

Opnieuw wijzend.

Wijst de tenlastelegging in hoofde van de heer af.

Verklaart de vordering tot terugbetaling van de waarde van de weerhouden verstrekkingen ongegrond.

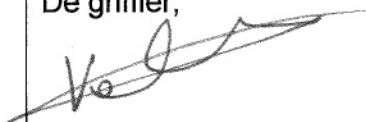
Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 28 november 2013 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144

van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,



M. VOLCKE

De Voorzitter,



M. DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, stemgerechtigd magistraat-Voorzitter, en dokters Kris Poulin en Vera De Groof, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Patrick Helderweirt en de heer Frank De Neve, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van tandheelkundigen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken, zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest vanaf de eerste werkdag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, waarbij de postdatum bewijskracht heeft (artikel 156, § 1, tweede lid).